

vrátné, topiče, kočí, tož vysvítá zřejmě již ze znění dotčeného ustanovení, že jeho ochrany účastní jsou jen zaměstnanci nižšího druhu, poněvadž jen smlouva s těmito má povahu smlouvy pracovní, a jen tito berou mzdu za své práce, nikoli však zaměstnanci druhu vyššího, jsoucí k zaměstnavateli v poměru služebním a požívající služného za konané služby. Správnost tohoto výkladu vyplývá však i z patrného úmyslu zákonodárcova, chrániti hlavně zaměstnance hospodářsky slabé, jimž za nynější bytové nouze působí největší obtíže najíti přístřeší, pozbyli-li nároku na dosavadní bezplatný byt. Poukaz stěžovatelův k § 1151 obč. zák., v němž prý úplata za konané služby nazývá se zcela všeobecně mzdou, jest nemístný, ježto § 1151 obč. zák. v novém doslovu (§ 150 III. novely) o mzdě vůbec již nemluví. Protože pak předpisy výše naznačeného nařízení jsou rázu výjimečného, nelze jich ani obdobně užiti na zaměstnance vyššího druhu. Konečně nutno připomenouti, že, i kdyby ono nařízení se vztahovalo k žalovanému, nebylo by lze tvrditi, že pro podanou žalobu jest vyloučen pořad práva, kdyžž žalobce se nedomáhá zrušení služebního poměru vůči žalovanému, výpověď tedy není předmětem sporu, nýbrž pouze jeho předpokladem. Následkem toho mohla by i v případě naznačeném žaloba býti pouze zamítnuta z důvodu věcného, totiž proto, že se opírá o výpověď bezúčinnou a tudíž nemá podkladu právního.

Čís. 349.

Výkazy vodního družstva (na Moravě) o nedoplatcích, opatřené politickým úřadem doložkou vykonatelnosti, jsou exekucním titulem.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1919, R II 143/19.)

Vodní družstvo v R. (na Moravě) zažádalo za soudní exekuci proti svému členu, opírajíc návrh o výkaz o nedoplatcích, jenž opatřen byl okresním hejtmánstvím doložkou vykonatelnosti. Prvá stolice exekuci povolila. Rekursní soud návrh zamítl s tímto odůvodněním: Ve smyslu § 68 vodního zákona moravského ze dne 28. srpna 1870 čís. 65 z. z. jest vymáhati dlužné příspěvky odvodňovací na žádost vodního družstva exekucí politickou. Z důvodu toho nelze považovati výkaz vodního družstva v R. o nedoplatcích příspěvků odvodňovacích, byť i byl od příslušného politického úřadu opatřen doložkou vykonatelnosti, za výkaz, jenž byl by ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř. titulem exekucním a bylo proto exekuci na jeho základě navrhovanou, dle § 3 odstavec první ex. ř. zamítnouti, zejména když dle materiálů k civilnímu řádu soudnímu (sv. I. str. 468) možnost soudní exekuce neměla býti rozšířena na exekucní tituly politické, pokud tyto nepožívají dobrodiní exekuce soudní (Mayerhoffer, rukověť politické správy sv. V. str. 223).

Nejvyšší soud obnovil povolující usnesení první stolice.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu hájí stanovisko, že na základě výkazu nedoplateků vodního družstva v R. nelze dle § 3 ex. ř. povolit exekuci, pro-

tože dle § 68 vodního zákona moravského ze dne 28. května 1870 čís. 65 z. z. jest dlužné příspěvky odvodňovací vymáhati exekucí politickou. Názor ten není správným. § 68 zmíněného zákona ovšem stanoví, že nezaplacené příspěvky k společným přístrojům k odvádění a přivádění vody vybírá na žádost družstva úřad politický způsobem donucovacím. Než dle § 1 čís. 13 ex. ř. jsou exekučním titulem ve smyslu exekučního řádu veškeré příkazy platební a výkazy o nedoplatech přímých daní a o poplatcích, jakož i o přirážkách zemských, okresních a obecních, podle předpisů o tom platných vykonatelné. Za exekuční titul v tomto smyslu nutno považovati i výkaz nedoplatků vodního družstva v R., neboť družstvo slouží nejen zájmům svých členů, nýbrž i veřejnému zájmu, mohlo se dle § 52 moravského vodního zákona utvořit jen nařízením příslušného správního úřadu a přísluší mu tedy povaha veřejnoprávní korporace, z čehož vyplývá, že nutno i dotyčným poplatkům přiznati povahu veřejného poplatku. Dle toho nemůže býti pochybnosti o tom, že k vymáhání poplatků jsou příslušnými soudy, to tím méně, když dle čl. III. uvoz. zákona k ex. ř. zůstaly v platnosti dosavadní zákonné předpisy o vydobývání daní a jiných dávek k účelům veřejným, pak jiných závazků, které daním co do dobývání zákonem na roveň jsou postaveny, a když dvorní dekret ze dne 27. prosince 1832 čís. 2548 sb. z. s., týkající se vymáhání dlužného cla a potravní daně, výslovně stanoví, že lze dlužné poplatky vymáhati buďto soudně neb úřadem politickým a že má při tom volen býti ten způsob, dle něhož lze očekávati vymožení co nejdříve a s nejmenším nákladem. § 68 vodního moravského zákona nepřekáží tedy, by nebyla exekuce soudem povolena, neboť tímto ustanovením nebylo vymáhání přikázáno výhradně politickým úřadům, nýbrž vzhledem k němu je straně ponecháno na vůli, vymáhati dlužné poplatky soudně neb politickým úřadem. Zbývá jen ještě řešiti otázku, byl-li výkaz o nedoplatech předložen ve formě, jak ji má na mysli § 1 čís. 13 ex. ř. Tu již z výkazu samého jde na jevo, že byl politickým úřadem opatřen doložkou vykonatelnosti a nelze mu tedy upřít povahu platného exekučního titulu ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř.

Čís. 350.

Pro rozhodnutí, zda cizozemský žalobce jest povinen dáti žalobní jistotu, jest směrodatným stav vzájemnosti v čase, kdy prvá stolice vydala usnesení o návrhu žalovaného.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1919, R II 171/19.)

Ve sporu firmy A., Dánské akciové společnosti, proti firmě B. ve Slezsku navrhla žalovaná firma, by uloženo bylo žalující firmě, dáti žalobní jistotu. Prvá stolice usnesením ze dne 25. září 1919 návrh zamítla, poněvadž dle sdělení ministerstva spravedlnosti v Dánsku až do doby, kdy vstoupí tam v platnost nový zákon o výkonu soudnictví ze dne 11. dubna 1916, to jest do 1. října 1919, od cizích žalobců žalobní jistota nemohla býti požadována. — Rekursní soud vyhověl návrhu, poněvadž dle shora dotčeného sdělení ministerstva spravedlnosti počínajíc dnem 1. října